కె. వివేకానంద మూర్తి

తొలిమాట

చలిచలిగా వున్నప్పుడు పుట్టే వేడివేడి కోరికల చకోరికల కల.

-సంపాదకులు, ఫిబ్రవరి 84

ఏమీ తోచనివాడి మనస్సులో ఆలోచనల్లా - నక్షత్రాలు ఆకాశంనిండా చెదురుగా మెరుస్తున్నప్పుడు, భూమ్మీద సముద్రంలో కెరటాలు ఎగిరి పడుతున్నప్పుడు, ఏమీ తోచక బాల్కనీ పిట్టగోడ మీద కూర్చుని దగ్గర్లోవున్న సముద్రంకేసి, దూరంగావున్న ఆకాశంకేసి కళ్ళు చురుగ్గా తిప్పుతున్న బాలరాజు యౌవ్వనం వయస్సు చలిలో ఒక్కపెట్టున గజగజ వణికిపోయింది. కోరికల మంచు కురిసి తడిసిపోయింది.

ఒక్కసారి సముద్రపుగాలి వడిగా వీచింది. మన్ససుతోపాటు వొళ్ళుకూడా చలిలో వణికింది. హృదయానికి వేడిపుట్టి మళ్ళీ తారామతి గుర్తుకొచ్చింది. ఇలా రెండురోజులుగ్గా గుర్తుకొస్తోంది బాలరాజుకు తారామతి. ఎందుకు? అని అతను ప్రశ్న వేసుకోలేదు. కారణం అతనికి తెలుసు.

హాస్టల్లో తిండి పడక ఊళ్ళో సముద్రం వొడ్డున మేడమీద గదిలో రెండు రోజుల క్రితం అద్దెకు ప్రవేశించాడు. యూనివర్శిటీలో 'ఎమ్మెస్సీ' చదువుతున్న బాలరాజు. ఎదిగే వయస్సులోవున్న బాలరాజు అందంగా వుంటాడు. ఎప్పుడూ నుదుటి మీద చెదిరిపడుతున్న జుత్తు, చురుగ్గాచూసే కళ్ళు, 'కారీగ్రాంట్'ని గుర్తుచేస్తాయి. బాలరాజు ముఖం ఆడముఖం. ఒకస్సారి అతను 'అయ్యో! నాది ఆడ మొహం!' అని విచారించబోగా అతని అంతరాత్మ 'నీమొహం' అంది కోపంగా. అందుకే బాలరాజు ముఖం విషయంలో ఎప్పుడూ విచారించడు.

ఎప్పుడూ హుషారుగావుండే బాలరాజుని ఇప్పుడు ఒక విచిత్రమైన బాధ బాధిస్తోంది. అతడి మనస్సుమీద పగతీర్చుకొంటోంది. అతని వయస్సు ఇరవైఏళ్ళు నిండి, మనస్సు పాతికేళ్ళు పెరిగినా పదహారేళ్ళ కుర్రవాడిలా, లేత బాలరాజులా కనిపిస్తాడు వయసొచ్చిన బాలరాజు - అలా కనిపించినందుకు అతనేమీ విచారించడు. కాని లేచింది మొదలు ప్రతీవ్యక్తీ, ప్రతీ సంఘటనా, ప్రతీవిషయం ప్రతీక్షణం అతన్ని చిన్నవాడిగా పరిగణిస్తాయి, పదహారేళ్ళ బాలాకుమారుడిలా ఎంచి కాలాన్ని వెనక్కి నెట్టేసి అతనికి లేని చిన్నతనాన్ని అంటగడతాయి. అందుకే తను సిగరెట్టు కాల్చేవాడయినా నలుగురిలో నిర్భయంగా కాల్చలేడు. అతనికి ప్రేమించాలని వున్నా నలుగురిలో ప్రేమనుగురించి స్వేచ్ఛగా మాట్లాడలేడు. మాట్లాడుదామనుకున్నా అతని లేతముఖం లేతగా కనిపించి అతని చిన్నతనాన్ని నలుగురికీ గుర్తుచేసి మాట్లాడనీయదు. అతన్ని ఇరవైయేళ్ళ యువకుడిగా నలుగురిలో మసలనివ్వదు. సాయంత్రం జరిగిన సంఘటన యిప్పుడాబాధని మరింత యెక్కువ చేసింది. తన పుట్టినరోజు పండగ విందులో అందరికీ సిగరెట్లు యిచ్చి తనకి స్వీట్స్ యిచ్చిన మిత్రుడు శేఖరాన్ని తల్చుకుంటే కోపం వస్తోంది. సిగరెట్టు యివ్వనందుకు బాలరాజు బాధపడలేదు. కాని అలాచెయ్యడం ద్వారా తనకు తన ముఖం అంటగట్టిన చిన్నతనాన్ని అందరియెదటా ప్రదర్శించడమే అయింది. అందుకే బాలరాజుబాధ.

తనకీవయస్సు వచ్చింది. తనకి మనస్సు పెరిగింది. చలివేసినప్పుడల్లా తనకి వేడి కోరికలు పుడుతున్నాయి. ఎవర్నేనా ప్రేమిస్తే బాగుండును అని తనకి అనిపిస్తోంది. కాని మధ్యలో ఈ 'చిన్నతనపు బాధ' వచ్చిపడింది. ఈ బాధ బాధలా వుండదు. మనస్సుని కొరుక్కుతింటోంది. హృదయాన్ని రంపపుకోత కోస్తోంది. తనను ఎవ్వరిచేతా ప్రేమించబడనీయదు. అందమైన ఈడైన ఆడపిల్లల చేత 'పరాయి మగాడి'గా గుర్తింపబడనీయదు. కోరికల్ని పెంచడమే దీనిపని. ఇలాగే క్రమంగా మనస్సు ముసలిదైపోతే? అమ్మో! ఇంకేమన్నావుందా?

చివరి దమ్ములాగి సిగరెట్టు పారేసి ఇరవైఏళ్ళ వయస్సు, పాతికేళ్ళ మనస్సుగల బాలరాజు తల పైకెత్తి ఆకాశంవైపు చూశాడు. పున్నమి వెళ్ళి నాలుగురోజులైంది. పున్నమితోపాటు చల్లటి చలి, ఆ వెన్నెలకూడా నిరుపయోగమై వెళ్ళిపోయాయి. ఇప్పుడు ఆకాశం మధ్య వొంటరి చంద్రుడు చేతకాని వాడు చేసిన ప్రచపాతీలా వున్నాడు. నక్షత్రాలు ఉంటుండి మెరుస్తూ, చంద్రుణ్ణిచూసి చిన్నబుచ్చుకొంటున్నట్టున్నాయి.

బాధపడిన బాలరాజు, మనస్సులో లెక్కవేసుకున్నాడు.

ప్రేమించేదాకా మనస్సు ఊరుకోదు. ప్రేమిస్తేగాని పెద్దవాడిగా గుర్తింపబడటం కష్టం, కాబట్టి ప్రేమించాలి. ధూడగా ప్రేమే శరణ్యంగా కనిపిస్తోంది.

అలా కనిపించగానే అతని వయస్సు స్త్రీని గురించి ఆలోచించింది. అతని మనస్సు ప్రేమను గురించి ఆలోచించింది. మగాడు కోరికతో ప్రేమని ప్రారంభించి ప్రేమతో ప్రారంభించాననుకుంటాడన్న సంగతి ఒకటి ఇప్పుడు బాలరాజుకి విదితమైంది. అవును. ప్రేమజన్మస్థానం కోరిక. కోరిక జన్మస్థానం స్త్రీ.

ఇంటిముందు కారాగిన శబ్దమైంది. సముద్రంమీది దృష్టి యింటిముందు కారుమీదికి మళ్ళింది. కారులోంచి దిగింది-తారామతి. మనస్సులో పెద్ద ఆలోచన. తల వొంచకుండా ఠీవిగా నడుస్తూ లోపలికి వెళ్ళింది. వొయ్యారం మరిచిపోయినట్టు, ఎందుకో, ఠీవి ఆడవాళ్ళలో బాగుండదు. తారామతి అంతా బాగుంటుంది. ఒక్కనడకే. హంసలా నడవకూడదూ?- హంసనడక తెలియదేమో! పోనీ-కుర్రం పిల్లలా నడిచినా బాగుణ్ణు. తన ప్రేమ సఫలమయితే ముందు నడక నేర్పాలి. విచిత్రం! రెండురోజుల క్రితం పరిచయం మనస్సునిండా ఎంత పెద్ద ఆలోచనగా వ్యాపించిపోయింది!

వచ్చినరోజునే ఇంటాయన పరిచయం చేశాడు - మెడిసన్ చదివే తారామతిని. ఆమె బాబాయిట. తన తండ్రికి బాల్యస్నేహితుడుట. ఆమె తల్లీ తండ్రీ మరో వూళ్ళో వుంటున్నారుట. ప్రస్తుతం ఈయన దగ్గిరే పెరుగుతోందిట. ఆయన చాలా నెమ్మది. ఎక్కువగా ఏమీ పట్టించుకోడు మాట్లాడడు, మంచి మనిషి. ముఖ్యంగా తారామతి పరిచయం.

ఆమె లోపలికి వెళుతూ మొక్కలమధ్య నిలబడి క్షణం ఆగి మరీ వెళ్ళింది. ఆమె ఆగి నిలిచినచోటు చూశాడు. పవిత్రంగా, వెలితిగావుంది. పక్కగా కుండీలో ఎండిన ఫెరన్ మొక్క. విరిసిన జాజులమధ్య కనకాంబరాలమధ్య, ఎర్రటిగులాబిల మధ్య-వొంటరిగా, దిగులుగా యెండిన ఫెరన్ మొక్క - తారామతి వదిలిన చోటు వద్ద క్రుంగిపోంది.

వేడి కలల మధ్య చలిగాలిలో కొత్త మేడ మీద బాలరాజు వొళ్ళు మరచి నిద్ర పోయాడు.

♦ ♦ ♦

ఎవరో తన్ను లేపుతున్నారు. చల్లటి చేతులు.

చల్లగా మంచికలం, మంచినిద్ర పాడు స్తున్నారు. చేశారు. కంఠి మసకలో పల్చటి చీర , పల్చటి జాకెట్టులో పల్చటి మనిషి, పెదాలపై పల్చటి నవ్వు. కులాళోయలో విరిసినతెల్ల క పువ్వులా వుంది, తారామతి. చటుక్కున లేచాడ బాలరాజు. క్షణం సిగ్గు పడ్డాడు.

"ఎక్కువసేపు నిద్రపోవడం రోగ్యానికి మంచిదికాదు."

"మీరు మెడిసిన్ ఎన్నో సం స్సరం!"

ఆమె వివలేదు. "లేచి త్వర స్నానం చెయ్యండి. ఏమిరయితే భళాయి ట్టేస్తారు, పిన్నయిన్న."

"మీకు మేలుకొంపరం బాగానే ప్ప."

"మీ నిద్రతో నాకు పని లే . ఇంట్లో లేనుతిరుగుంటే బాబాయి పట్టించుకో పోయినా నేను మాత్రం క్షమించలేను. లేచి వేగి స్నానం చెయ్యండి." అది క్రిందికి వెళ్ళింది.

తారామతిలో ఈ చొరవ బాగుం ంది అను కొని బాత్రూమ్‌లోకి వడిచాడు బాలరాజు

గదిలోకి వచ్చిన బాలరాజు చకితుడం డు. తను ఎన్నో కథలు చదివాడు. చరిత్రలు చదివాడు. ప్రాచీన గ్రంథాలు పఠించాడు. వాటిలో ఎక్కడా ఏ కథా నాయికకీ ఈ అందం కూ బడలేదు. ఏమైనా కల్పన సహజాన్ని అనుకరించ ప. అం దుకా, అందరికీ విర్వచనంలా, తెల్ల లో, నల్ల జాకెట్టులో దేవతలా - తారామతి. చేతి మదిర నిండిన చషకం. కంటిముందు మసకపొ ు మత్తు పెరుగుతోంది.

"ఏమిటా చూపులు ? జంతువుని హసినట్టు లేకి పిక్కే, గాలికికాదు."

తరువాత బాలరాజు కాఫీ కప్పు తికి తీసు కుని సాసర్లో సగం పోసుకుని, కప్పు ఆమెకి అందివ్వ బోయారు.

"నేను తాగాను."

"తాగివ వాళ్ళకూడా కాఫీ తాగ రు తీసు కోండి. చాలికిపోతుంది."

ఆమె నవ్వింది. తీసుకుంది. సి చేసింది. గొంతులో ఒగుమకి దిగిన కాఫీజాడ కనబ ంది. కాఫీ ముగించి అన్నారు. "చాలా బాగుంది."

"ఏమిటి ? కాఫీయేనా ?"

"కాదు. కప్పు, మంచి పింగాణీతో యారు చేసినట్టుంది. నాకు పింగాణీ వస్తువులం చాలా ఇష్టం. మీకు ?"

"స్నానం చేసినా యింకా ని మత్తుపో వట్లేదు."

"నిద్రపోయింది. కాని మత్తు."

"నేను వెళ్తాను. కాలేజీకి టైమవు ంది."

"నా దగ్గిరకి యిలా పొద్దున్నే వాలని, నిద్ర లేపాలి"

"బాబాయి పంపించారు. కొత్త ముఖం, చిన్న మూఖం. అలవాటులేని ముఖం వ మీద వున్నారు. ఏం కావాలోచూడు, ఎలా ండాలో చెప్పుఅన్ని. బాబాయికి మీరంటే తగనిఅభిమానం."

ఆమె వెనక్కి తిరిగింది, ఓరకంట చిలిపిగా హసింది.

"రేపూ రండి. నాకు రోజూ తే. అన్నీ మరచిపోతాను. మిమ్మల్ని చూస్తూంటే" చివరిమాట మనస్సులో అనుకున్నాడు. ఆమె గది విడిచి వెళ్ళి పోతోంది. సుదీర్ఘమైన వేణీద్వయం క్రిందికిదిగి వెనుకవైపు అందాన్ని దాస్తోంది. చిలిపిగా మాట్లాడే టప్పుడు తలని స్థిరంగా ఉంచిన ఘనత దానిదే నేమో! అందం మెడదిగింది. తారామతి వెళ్ళగానే బాలరాజు మనస్సు 'చిత్రం!' అనుకుంది. చలాకీ తనం, చొరవ, అనుకోని ప్రవర్తన, - అందంలో దాగిన అందాలు,-బైటపడితే విచిత్రాలు. విచిత్రం! తన ప్రేమకోరిక యింత త్వరగా ఒకతీరానికి వస్తుందనుకోలేదు.

• • •

సాయంత్రం పిట్టగోడమీద బాలరాజు చేతిలో కాలుతున్న సిగరెట్టూ, కంటిముందు దూరంగా క్షితిజం మీద మంచు తెరలాంటి వెలుగూ ముగిసి పోతున్న వేళ తారామతి మేడమీదకు వచ్చింది.

"రండి మీ గురించే ఆలోచిస్తున్నాను," బాలరాజు అన్నాడు.

ఏమిటి ? అని అతను ఊహించుకొన్నట్లు ఆమె అడగలేదు.

"మీరు సిగరెట్టు కాలుస్తారన్నమాట !"

"ఏం ? మీ కిష్టంలేదా ?"

"అవును ఇష్టంలేదు. అవి ఆరోగ్యాన్ని పాడుచేస్తాయి. అయినా ఇంత చిన్నతనంలోనా అలవాటు ?"

బాలరాజు మనస్సు చివుక్కుమంది ఈమె కూడా తన చిన్నతనాన్ని గుర్తు చేస్తోంది. ఎందు కిలా తన చిన్న తనంమీద ప్రతీవ్యక్తి పగతీర్చు కుంటున్నారు? తను వాళ్ళనేం చేశాడు. అయినా తనేం చిన్నవాడని ?

"నేను చిన్నవాణ్నా ?" కళ్ళల్లోకి సూటిగా చూస్తూ అడిగాడు. ఆ ప్రశ్నలో కనిపించని జాలి ధ్వనించింది.

"సిగరెట్లు కాల్చినంత మాత్రాన పెద్ద వాళ్ళయిపోరు." అని కెరటాలకేసి చూసింది. ఆమె కళ్లు అప్పుడే కడిగిన బెల్జియం అద్దాల్లా మెరుస్తు న్నాయి.

"ఏమైనా మీకంటే పెద్దవాణ్నే!" ఆమాటలో అతని కోరిక స్పష్టమైంది. ఆమె నవ్వింది. విరిగిన కెరటాల వొంపుల్లా బుగ్గలు వొంగాయి. తల విచిత్రంగా తిప్పి, "సరే ! మీరు పెద్దవాళ్ళే కాని, సిగరెట్లు కాల్చడం మానేయండి. అవి మంచివికావు" అంది. ముడుచుకున్న ఆమె పెదాల మరుగులో ఆప్యాయత కనబడింది, ఇన్నాళ్ళయి ఎవ్వరూ తన మీద ఇంతగా శ్రద్ధచూపలేదు. బాలరాజ చిత్రంగా సంతోషపడ్డాడు.

సిగరెట్టు ఖర్చయిపోయింది. సముద్రం అంచుమీదే వెలుతురు పోయింది. చీకటి పడింది. చలిగాలితో బాలరాజులో ఆలోచనలు రేగాయి. తనకి ఆలోచనలంటే చాలా యిష్టం. ఏమీ లేకపోయినా వాటి సాయంతో హాయిగా బ్రతగ్గలడు. మనస్సులో వీటి పుట్టుకకి కారణాలు ఆలోచించాడు. సముద్రం సిగరెట్టు నవ్వొస్తోంది. సముద్రతీరంమీద మోజు పడి హైదరాబాదు విడిచి, చదువుకోసం యింత దూరం వచ్చాడు. అక్కణ్ణుంచి వచ్చేముందు ఇక్కడ ఇలా ప్రేమ, ప్రేమలో తారామతి యెదు రవుతారని తనెప్పుడూ ఊహించలేదు. అంతా యాదృచ్ఛికత. ఎవరో నిర్ణయించినట్టు, కలలోలాగ వుంది.

దీపం వెలుగులో తారామతి చెంపలుమెరుస్తు న్నాయి. ముంగురులు చెంపలమీద వ్రాలాయి. నిన్నరాత్రి కలలో తారామతి తన గుండెలమీద వాలి నట్టు కనబడింది. ఆమెకేసి చూశాడు. తనొక ముంగురైపోయినా బాగుణ్ను.

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నారు ?" అడిగింది.

"ఆలోచన."

పిట్టగోడమీదికి వాలిన ఎదిగిన కొబ్బరిచెట్టు ఆకులు త్రుంచి ముఖంమీదకి కొడుతోంది. బాల రాజుకి పరవశంగా వుంది. క్షణం ఆగి ఆమె మాట్లా డింది.

"మిమ్మల్ని నువ్వు అని పిలిచేదా ?"

ఆ ప్రశ్నమళ్ళీ తన చిన్నతనాన్ని గుర్తు చేసింది. బాలరాజుకి కోపం వచ్చింది.

"నేనేం చిన్నవాణ్నికాను."

"మీరు చిన్నవారవి నేననలేదు. ఎందుకలా మీఅంతట మీరు బాధపడడం ? మీకిష్టం లేకపోతే పోనీలెండి" గోముగా అంది.

బాలరాజు తడబడ్డాడు. అంతలో సామీప్యా నికి ఏకవచన ప్రయోగం ఉపకరణమో అనుకు న్నాడు. "ఇష్టం లేకపోవడం కాదు."

ఆమె కళ్ళు పెద్దవి చేసి చూసింది. తను కళ్ళతో నవ్వాడు.

"బాలరాజూ !"

"తారామతీ !" అని బాలరాజు పిలుద్దామను కున్నాడు. కానీ క్రిందనుండి ఆమె బాబాయి పిలి చారు. గుడ్‌నైట్ చెప్పి మెట్లుదిగి ఆమె వెళ్ళిపో యింది. 'నా మాటలు యింకొకరు ఎందుకు మాట్లా డాలి?' అని నిద్రపోయేముందు అనుకున్నాడు బాల రాజు.

మర్నాడుకూడా ఉదయాన్ని తారామతి కాఫీ యిచ్చింది. మనస్సుకి దగ్గిర పడుతూ మాట్లాడింది. ఈ అలవాటుకి బాలరాజు, తారామతి పదిరోజులలో పాతబడ్డారు.

* * *

ఆ ఉదయం మామూలుగా కాఫీ తెచ్చేసరికి తారామతి కంటికి 'మొరేవియా' రాసిన నవల చదువు

చలిలో చిన్నవాడు

తున్న బాలరాజు కనిపించాడు. అలా కనిపించిన మరుక్షణం అతనిచేతిలో పుస్తకం లాక్కొని మూలకి విసిరికొట్టి అంది. "ఇలాంటి పాడుపుస్తకాలు చదవమని నీకెవరు చెప్పారు?"

"అది పాడుపుస్తకమని నీకెవరు చెప్పారు?"

"బుద్ధిలేక నేనే ఒకసారి చదివాను. చదివిం తర్వాత తెలిసింది, అది పాడుపుస్తకమని. అసలీ మగాళ్ళెప్పుడూ ఇంతే. సెక్సుతప్ప మరి మంచి విషయాలు మనస్సుకి తట్టవు. ఆ మొరేవియాని యెవరేనా చంపేస్తే బావుణ్ణు."

"సెక్సు మంచిది కాదనుకోవడం మన పొరపాటు. సృష్టించడానికి దేవుడికి సిగ్గులేకపోయింది. అనుభవించడానికి మనుష్యులకి సిగ్గులేకపోయింది. వ్రాయడానికి మొరేవియాకి, చదవడానికి మనకి యెందుకు సిగ్గు?"

"సిగ్గులేకపోతేసరి! ఏమిటామాటలు? దేనికైనా పరిమితి వుండాలి. ఆ పుస్తకాలంటే అంత పడిచచ్చేవాడివైతే మెళ్ళో కట్టుకుతిరుగు. ఇక్కడెవరూ నిన్ను కాదనరు. ఇక నేను కాదన్నా నీకు లెక్కేముందిగనుక?"

"తారా!" బాలరాజు పిలుపు గుమ్మంలోనే ఆగిపోయింది. ఆమె దిగి వెళ్ళిపోయింది. అనుకోని ఈ సంఘటనకి బాలరాజు చకితుడయాడు. తను తారలో కోపం, బాధ చూడలేదు. తనమీద ఆమెకు గల ఆప్యాయతకు అతని మనస్సు రెపరెపలాడింది.

మర్నాడు ఆమె కాఫీతో కనిపించలేదు.

నిజంగా చాలా పెద్దకోపం వచ్చిందేమో? ఆ రోజంతా బాలరాజుని ఆమె లేని వెలితి బాధిం ంచింది. తను క్రిందకువెళ్ళి పలకరించలేదు. తనకి ౌరవ లేదు. ధైర్యం లేదు. ఇన్నాళ్ళయి ఆయింట్లో మనిషయినా అతనికి తారామతి, ఆమె బాబాయి ప్ప మరోమనిషి జాడ తెలియదు. అతను సరదాగా ్వేచ్ఛగా తృప్తిగా ఆమెతోతప్ప మరొకరితో ాట్లాడలేడు. కాఫీ తాగినప్పుడల్లా తారామతి గుర్తు ్తోంది. తారామతిని తలుచుకున్నప్పుడల్లా కాఫీ ర్తుకొస్తోంది. బాలరాజు మనస్సు అలా నాలుగు జులుపాటు తారామతి లేనితనంతోనూ, తారామతి) కాఫీ త్రాగడంతోనూ గిజగిజలాడి పోయింది. ుదోరోజు సాయంత్రం, అయిదురోజుల క్రితం ుభవాన్ని గుర్తుచేసింది.

అడుగుల చప్పుడు విని తలెత్తి చూసిన ంరాజు కంటిముందు నవ్వుతూ కాఫీతో తారామతి బడివుంది. ఆ నవ్వులో జీపంలేదు. చిక్కిపోయి ోయి యింటిముందు వాడి ఎండిపోయిన ఫెరన్ క్కలా వుంది. మిగిలిపోయిన వెన్నెల రేకలా ది.

కాసేపు మౌనం తర్వాత అంది. "కాఫీ!"

"ఇప్పుడే త్రాగాను" అన్నాడు బాలరాజు. ఆ కాఫీకప్పు టీపాయ్‌మీదపెట్టి, డేబులు మీద చేతిని ఆనించి తలవంచుకు నిలబడింది. ు లో కూర్చోడానికి కష్టపడుతున్న బాలరాజు పై చూశాడు. తారామతి కళ్ళల్లో నీళ్ళు సుళ్ళు తిర ుతున్నాయి. అతని గుండెలో వెయ్యి జెట్ ఫ్లై వడివడిగా పరుగెత్తాయి. మొదటిసారిగా ఆ కళ్ళలో పొర్లిన నీటిని చూసిన బాలరాజు కం ుగా అడిగాడు.

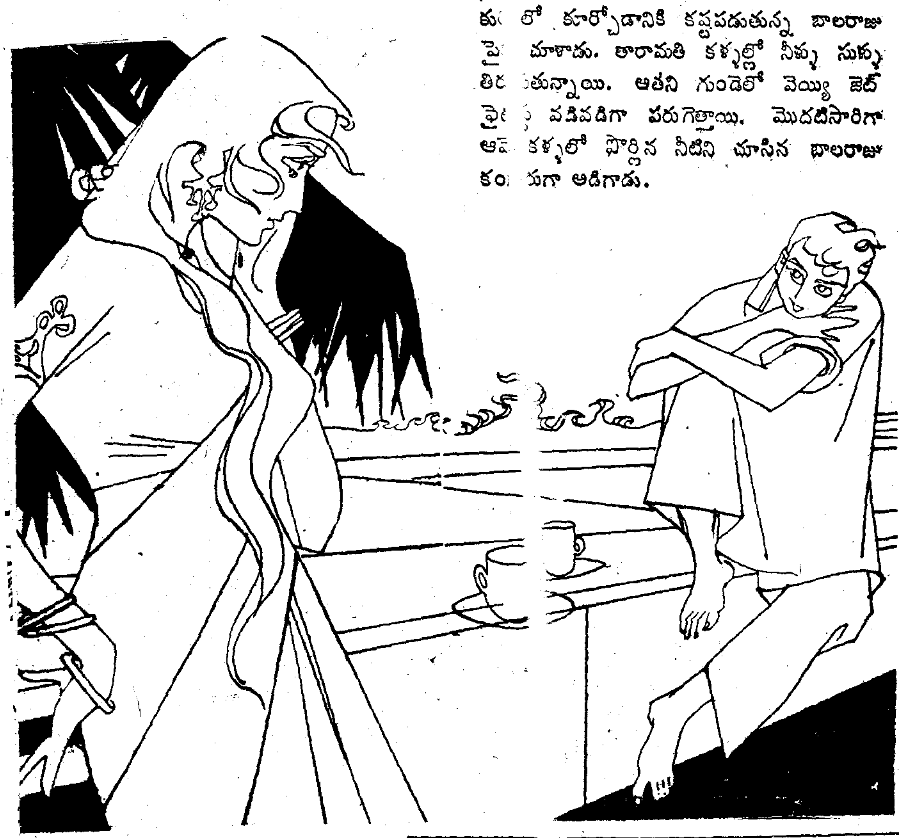

"ఏడుస్తున్నావా?"

"అవును!"

నిజంగా చిన్నవాడిలా, "ఎందుకు?" అని అడిగాడు. వేదనమధ్య కనిపించిన సానుభూతికి కన్నీరు పరాకాష్ట. ఒక్కలిప్తలో ఆమె ఆవేదనంతా పెల్లుబికింది.

"ఇన్నాళ్ళకి యెలాగయితేనేం నీ అంతట నువ్వు కాఫీ తాగేటంత పెద్దవాడివయిపోయావ్! నాలుగు రోజులు జ్వరంతో ఉన్నాను. ఒక్కనాడైనా నన్ను చూడాలనిపించిందీ నీకు? ఎందుకనిపిస్తుంది? అసలు నా గురించి నువ్వెందుకు పట్టించుకుంటావ్? నేను నీకేమవుతాను?"

"అదికాదు .... తా ..."

"ఏదికాదు? నీఅంత నువ్వొచ్చి నన్ను పలకరిస్తావని ఈ నాలుగురోజులూ ఎంతగా ఎదురు చూశాను? ఇప్పుడు నీలో యెంత సానుభూతి కోరి వచ్చాను? నేను కోరింది, ఆశించింది ఏమీ జరుగలేదు. ఈయింట్లో ఎవరెలాపోయినా నాకు బాధలేదు. కాని ఆఖరికి నువ్వు ..." దుఃఖం పొర్లింది. ఆమె చేతుల్తో ముఖం కప్పుకోలేదు. ఏడుపులోకూడా ఠీవి. నాటకంలో పాత్రలా బాలరాజు త్వరగా మాటలు పేర్చాడు.

"అలా ఏడవకు! నాకు మాటలు పెగలవు. నీకు కోపం వచ్చిందనుకున్నానుగానీ, జ్వరం వచ్చిందనుకోలేదు. నిజంగా యిక్కడ నాకుమాత్రం 'నా' అని చెప్పుకోతగ్గవాళ్ళు యెవ్వరున్నారు? నువ్వుతప్ప. ఇప్పుడు నీ ఆసరా లేకపోతే అగాధంలోకి జారిపోతానినిపిస్తుంది. ఇలా చూడు తారా! నాకేమీ తెలియదు. తప్పుచేశాను. నన్ను క్షమించవూ?"

"అదుగో! అలా మాట్లాడితేనే నాకు కోపం వస్తుంది. ఎందుకంత పెద్దమాటలు మాట్లాడుతావ్? ఆడవాళ్ళని క్షమించమని అడగడానికి మగాడు ఎంత వెనుకాడాలి? నీలో అదేమీ లేదు. అసలు నీకు మాటలుకూడా నేర్పాలి. ముందు కాఫీతాగు."

"ఏం? కాఫీతాగింతర్వాత నేర్పుతావా?"

"ఏవిటి?"

"మాటలు."

"నేర్పావులే."

ఇద్దరూ ఒక్కసారిగా సంతోషంగా నవ్వుకున్నారు. బాలరాజు మనస్సు తేలిక పడింది. అతను కదిలాడు. కాఫీ ముగిశాక ఇద్దరూ గదిబైటికి వచ్చి పిట్టగోడమీద కూర్చున్నారు. రోజూలాగానే చీకటి పడింది. బాలరాజు అనుకున్నాడు - తారామతి నన్ను ప్రేమిస్తోంది. సందేహంలేదు. నేను తారామతిని ప్రేమిస్తున్నాను. సందేహం లేదు. నాది సందేహం లేని ప్రేమ. ఇంకా ఎందుకీఆలస్యం తెర? మనసు విప్పి చెప్పేస్తే హాయి కనిపిస్తుంది - అని.

"తారా?"

"ఉఁ,"

"నిన్నరాత్రినాకు కలవచ్చింది. చెప్పేదా?"

"చెప్పు"

"మళ్ళీ కోపగించుకోనని మాట ఇస్తావా"

గడ్డం గీసి మంగలి వెళ్ళినతర్వాత—
"అమ్మాయి నీళ్ళుపట్రా"
"స్నానానికేనా నాన్నా ?"
"నోట్లో పోసుకొని, పెదిమలు బిగించి, నీళ్ళుంటాయో కారిపోతాయో చూడ్డానికి..."

"సరేలే. ముందు విసిగించక చెప్పు" ఆమె శరీరదయిన పౌడరువాసన వేస్తోంది. దగ్గరగావుంది. అబ్బ! ఎంత దగ్గరికి!-

"ఏమీలేదు. మనిద్దరం చలిలో సముద్రం మీద పడవ షికారు వెళ్ళామట. చిన్న పడవ. అందులో మనిద్దరమే వున్నాం. ఇంతలో సన్నటి చినుకులతో వర్షం ప్రారంభమయింది. ఇద్దరం తడిసిపోతున్నాం. నేను పడవంతా కలియచూశాను. మూలగా ఒకే ఒక రైన్‌కోటు-అదుగో నీకు కోపం వస్తోంది. చెప్పను."

పూర్తికాని కల విన్న తరువాత అప్రత్యాశితంగా తారామతి ముఖకవళికలు మారాయి. క్షణంలో ఆమె ముఖం ఉదాసీనంగా మారిపోయింది. "ఇక చెప్పొద్దులే రాజూ. నాకు తెలిసిపోయింది. ఇప్పుడు నీ మనస్సు నాకు బాగా తెలిసిపోయింది" ఆమె ఆగ అంది.

"నేను పెద్ద పొరపాటు చేశాను."

అతనిగొంతు వణికింది. "ఏమిటితారా ?" అన్నాడు.

"నువ్వు నన్ను ప్రేమిస్తున్నావ్‌కదూ ?"

"అవునుతారా! ఈ ఇంట్లో అడుగుపెట్టిన క్షణంనుండీ ప్రతీ క్షణం నిన్ను ప్రేమిస్తూనే వున్నాను. నీమీద ఆశలు పేర్చుకుంటూనే వున్నాను తారా! చాలా రోజులుగా నిన్ను అడుగుదామనుకుంటున్నాను. యింటిముందు మొక్కలమధ్య ఎండి వాడిపోయిన ఫెరన్ మొక్క నాకు కావాలని.

ఎం: కో యిప్పుడు ఆ మొక్కని తల్చుకుంటే
నువే జ్ఞాపకానికొస్తున్నావు దానికి నీలాగా ఎప్పుడో
జ్వర వచ్చింది. ఎండిపోయింది. వాడిపోయింది-
ఈ ఘురోజులుగా నువ్వు ఎండి వాడిపోయినట్లుగా,
ఈ లు రోజులూ ఏవో మందులు నీ ఆరోగ్యాన్ని
బాగ చేశాయి. నిన్ను నిలబెట్టాయి. అయినా వాడి
పోం వు. నాకెందుకో ఆ ఫెరన్ మొక్కనీ,
నిను దక్కించుకోవాలని నాదిగా చేసుకోవాలని
అని స్తుంది. నువ్వు నన్నుకోరితే, ప్రేమిస్తే అ
మొ: - పువ్వులు పూసినట్లుగా-"

"ఫెరన్ మొక్కలు పువ్వులు పూయవు-"

బాలరాజు మనస్సు స్తంభించింది

"ని: రా ?"

"నిజం రాజూ! యిదివరకెన్నడూ పూయ
లేదు రాదా-నేనూ అంతే"

"అంటే ?" అతనికళ్ళు సమాధానంకోసం
ఆమె ముఖాన్ని వెతుకుతున్నాయి. మనస్సు
చూస్తె :ది. ఇంద్రియాలు ఒకదాని పనిని మరొకటి
చేస్తు న్నయి.

"అవును. ఇన్నాళ్ళూ నిన్ను ఆ దృష్టితో
నేనెప్ను డూ చూడలేదు. నిన్ను కేవలం ఒక తమ్ము
డిగా :శాను. ప్రపంచం అంటే ఏమీ తెలియని
వాడి గ, పసివాడిలాగ చేతుల్లో పెరిగినట్లు కని
పిస్తా: రాజూ. ఎందుకలా నామీద ఆశలు పెంచు
కున్నా ? ఎందుకు నన్ను ప్రేమించావ్ ? ఎందు
కింత :రబాటు చేశావు !"

"తారా! అలా అనకు. నాకు పిచ్చెత్తు
తుందే గనని భయంగావుంది. నా ఆలోచనలు
చచ్చి: తాయి. ఇన్నాళ్ళూ నా ఆలోచనలమీదే
ఆశతో బ్రతుకుతున్నాను. అవి త్వరలో అనుభవా
లవుత :ని నా ఆశ. చూడు తారా। నాకు కావల
సింది సామీప్యం. నీ మనస్సుదగ్గర చోటు.
అంతే. నా బాధనీ నన్నూ అర్థంచేసుకో. నిన్ను
చూసిం మొదలు నాలో ప్రతిశక్తి నశించిపోయింది.
తురకు ప్రేమ మిగిలింది. అది నాకు లేకుండా

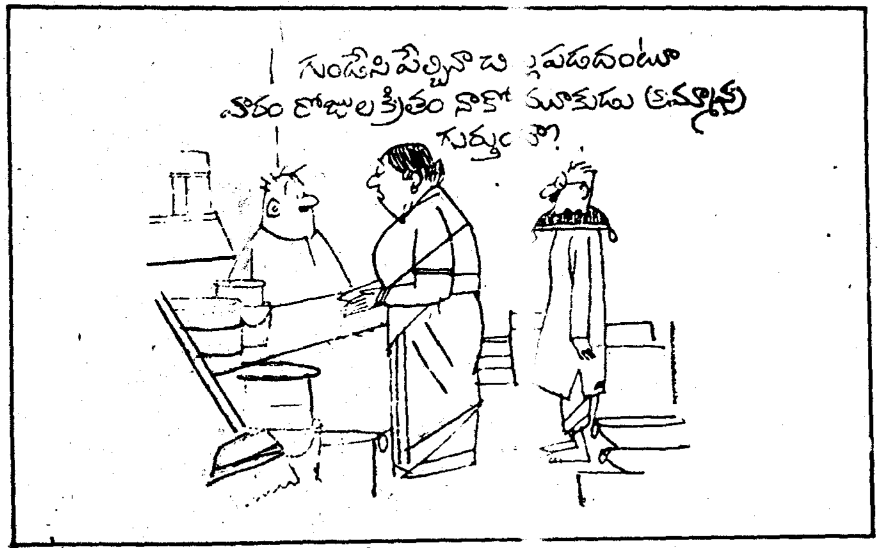

:య్యకు తారా !"

ఆమె దూరంగా చీకటిలోకి చూస్తూ అంది. "నాకిప్పుడు నవ్వాలో ఏడవాలో తెలియడంలేదు. ని న్ను తమ్ముడిగా నాలో ఊహించుకుని నీమీద ప్రేమని ఎలా మలుచుకోమంటావు చెప్పు." ఆమె ఏడుస్తోంది.

అతనూ ఏడుస్తున్నట్టు ముఖం పెట్టాడు. "నాలో ఆడది కోరే అధిక్యత లేదనేగా నీ ఉద్దేశ్యం ? తారా! ఏమీ వ్రాయని తెల్లకాగితాల పుస్తకం నీకు దొరికింది. నీ వ్రాతని బట్టేగా దాని అర్హతలు నిర్ణయమయేది. నా గుండెల్లో బాధ నీకు తెలుసు. నా కోసం ఆలోచించలేవూ ?"

ఆమె లేచింది. "ఎలా ఆలోచించాలో తెలియడంలేదు. మంచి ఆలోచనలు లేకే ఈ నాలుగు రోజులూ చిక్కిపోయానా అనిపిస్తోంది - నీకేం తక్కువ రాజూ ? నాకంటేఅందమైన వాళ్ళెందరో జీవితమంతా నీతో కలిసి బ్రతకడానికి సిద్ధపడతారు."

"నేను మాత్రం అలా సిద్ధపడలేను. నీలో చూసిన అందాన్ని వాళ్ళల్లో చూడలేను. నాకిప్పుడు కావలసింది కోరిక తీరడంకాదు తారా! నీతోకలిసి బ్రతకడం. నీ మనస్సు పంచుకోవడం - ఒక్కమాటలో నువ్వు!"

"ఇక నీతో మాట్లాడలేను. ఎటూ ఆలోచించలేకపోతున్నాను" అని చెప్పి తారామతి వెళ్ళిపోయింది. బాలరాజుకి పిలవాలనిపించలేదు. అతను హతాశుడైపోయాడు. మంచి జ్ఞాపకం స్మృతిని వీడినట్టు వెళ్ళిపోయింది తార. అతని మనస్సులో కోరికలు ఎండి తగులబడి పోతున్నాయి. మనస్సులో రూపం తయారుచేసిన వయస్సుని నిందించుకున్నాడు. ప్రేమలో ఎంత బలంవుందో అతనారోజు తెలుసుకున్నాడు.

ఆ రాత్రి నిద్రపట్టక దేవుణ్ణి సంబోధిస్తూ యిలా వాపోయాడు:

"ఓ దేవుడా ! హే భగవాన్! నా కిప్పుడు నిజంగా ఇరవైయ్యేళ్ళు. నామనస్సుకి పాతికేళ్ళు, నా పసుముఖానికి పదహారేళ్ళు. నాకింత పెద్ద మనస్సు, ఇంత పసిరూపం ఎందుకిచ్చావ్ దేవా ? ఇంత పెద్ద మనస్సుతో యింత చిన్నవాడిగా ఎలా బ్రతకాలనుకున్నావ్ దేవదేవా! అన్నీ తెలిసి నన్నెందుకిలా ఏడిపిస్తావ్ భగవంతుడా! మగాడికి ఆడది తియ్యటి కల అనీ, ఆడదానికి మగాడు తియ్యని అనుభవమని నీకుమాత్రం తెలియదా పరాత్పరా ! నా ఖర్మ కాకపోతే నేను తారామతి మేడ మీదే ఎందుకు దిగాలి ? నా ఖర్మ కాకపోతే తారా మలి రోజూ నాకు కాఫీ తెచ్చి ఎందుకివ్వాలి ? నాతో ఎందుకింత చనువుగా మసలాలి ? నా మహాఖర్మ కాకపోతే నన్ను తారామతి తమ్ముడిగా ఎందుకు భావించాలి ? తార ఎంతబాగా నవ్వుతుందని ! నీకు తెలియదు లోకరక్షకా ! తార నవ్వులో నిన్నుకూడా మరచిపోతాను. ఓ దీనబాంధవా! నా బాధ నీకు తెలుసు. నాక్కావలసింది - సెక్సుకాదు, ప్రేమ.

వాళున్నది వాంఛకాదు, ప్రేమ. ఇప్పు సెక్సు బజార్లో ఖరీదుకి దొరుకుతోంది. ప్రేమ లా దొరి కేది కాదు. దానికి ఖరీదు లేదు. దానికి ర్వచనం కూడా లేదు. అది అమూల్యము. కాబ ఓ దీన దయాళూ! నన్ను త్వరగా పెద్దవాణ్ణిచేసి నా యీ చిన్నతనపు బాధని పోగొట్టవూ! నా ర నన్ను ప్రేమించాలని కాసించవూ!" అంటూ విధంగా ప్రతీ వాక్యంలో ప్రేమనీ, దేవుణ్ణీ, తారా నీ, తన మతినీ రంగరించి మరీ వాపోయారు. వి ంచాడు, వేడుకున్నారు. పదహారేళ్ళ రూపం, ఇర య్యేళ్ళ వయస్సూ, పాతికేళ్ళ మనస్సూగల ప్రేమ క్షి బాల రాజు.

◆ ◆ ◆

తెల్లారాక తారామతికి బాబాయి చె నప్పుడు తెలిసింది - కారణం చెప్పకుండా బాల జు మేడ గది ఖాళీ చేసి వెళ్ళిపోయాడని. ఆమె అ పడింది వెంటనే త్వర త్వరగా మేడఎక్కి అ ని గదికి వెళ్ళింది. ఖాళీగా, వెలితిగా వుంది. రామతికి మతిపోయింది. ఎందుకిలా హఠాత్తుగా త తెలియ బరచకుండా వెళ్ళిపోయినట్టు? ఎక్కడికి ళ్ళిపోయి నట్టు? తను లేకపోయింతర్వాత ఈ ఇంటి అతనికి ఏమీలేదని నిర్ధారణకొచ్చాడా? క్షణంసే విపరీ తంగా భయపడింది తారామతి. మనస్సు అలో చనలు సాగలేదు. చుట్టూ కలయజూసి . ఎదు

ఱగా టేబులుమీద బాలరాజు డైరీ. సందేహంలేదు. అది తనకోసమే వదిలి వెళ్ళాడు. త చూడాలని చేతిలోకి తీసుకుంది. అట్టమీద పందొమ్మి ది పక్కన అరవైనాలుగు పెన్నుతో కొట్టేసి డెబ్బై అంకెవేసి వుంది. కొత్తడైరీ. దాదాపు పేజీల్నీ ఖాళీగా వున్నాయి. పైకి చెప్పలేని మూగబా ని మధ్య పేజీల్లో పొందికగా వ్రాశాడు బాలరాజు.

—పదేళ్ళ ప్రవాసంలో గడిపి వెల గని చూసి నట్టయింది నాకు తార కనిపించాక ఇన్నాళ్ళూ ఆలోచనలకి అలవాటు పడిన మనస్సు అనుభవాలకి అలవాటు పడుతుంది అనుకున్నాను. ఫలితంగా నిరాశ నిలిచింది. అన్నీ పోయినా ఇప్పుడు మన స్సుకి తోడు నిలిచేందుకు ఏమీలేదు. ఆలోచిస్తే బ్రతుకులో భయపెట్టే వొంటరితనం వుంది. పాలు పోసి ఆప్యాయంగా పెంచిన నా రూపం నాకు ద్రోహం చేసింది. రూపాన్ని నమ్మకూడదు. దానికి కృతజ్ఞత లేదు.

—ఎంత ప్రయత్నించినా ఈ ప్రేమ నన్ను వదలట్లేదు. చేసుకున్న పాపంలాగ, తార రూపం లాగ. నిజంగా తారని పొందడానికి నేనే తగినవాణ్ణి. ఆమెను నేను అర్థం చేసుకున్నాను. అర్థం చేసు కున్న వాళ్ళే అనుభవానికి అర్హులు.

—ప్రేమంటే ఏమీలేదు. ఆత్మవిశ్వాసాన్నీ, తృప్తిని, గర్వాన్నీ, నిండుతనాన్నీ సంపాదించు

కొనడానికి యవ్వనం అదే ఆట. ఉత్త ఫ్యాన్సీ ఇద్దరు కలిసి బ్రతకాలనుకునే బలహీనత. నరాల పటుత్వం సన్న గిల్లినప్పటి వింతవ్యాధి.

—రోజూ యింటి పక్కనుంచి వెళ్ళి నప్పు డల్లా ఓ కుంటి కుక్కపిల్ల నావేపు జాలిగా, సఖ్య తగా చూస్తూ నడుస్తూవుంటే రాయి తన్నుకొని కాలి రక్తం బొటబొట కారింది. ఆ కుక్క అరుస్తూ, గిలగిలా కొట్టుకుంటూ నా కాలుచుట్టూ తిరుగుతూ, నాలికతో గాయాన్ని నాకుతానంటుంది. హఠాత్తుగా నాకో విషయం అర్థమయిపోయింది, అదే అదే! ప్రేమ. అయ్యో! కుక్కలకి పెట్టినంత మంచి ప్రేమని మానవుడికి యివ్వలేదే!

—కలలో దేవుడు కనిపించాడు. తుమ్మెదలనారి. చివురు, తూణము-వాడే-మన్మథ!- ఏంకావాలి- అన్నాడు. "నువ్వు మాత్రం వద్దు" అన్నాను. ప్రేమ లేకపోతే బ్రతగ్గలవా? అన్నాడు. అదొక్కటే లేకపోతే ఆరోగ్యంగా ఉంటానన్నాను. నన్ను క్షమించి వెళ్ళిపోయాడు. వెళ్ళిపోయాక తార జ్ఞాపకానికి వచ్చింది. హా! తెలిసెను. బ్రతక లేను. మన్మథుణ్ణి ప్రేమ చంపేసింది.

—ఉన్నట్టుండి పెద్ద పక్షినయిపోయాను రెక్కల్ని టపటపలాడిస్తూ ఎగురుతున్నాను. కొంత సేపు ఎగిరాక తీరా చూస్తే రెక్కలు లేవని తెలి సింది. తెలిశాక పడిపోతానేమోనని భయమేసింది. భయమేశాక దబ్బున పడిపోయాను. ఆలోచిస్తే తేలిందిదిది, నేను ప్రేమ పక్షినయాను. రెక్కలు నా కోరికలు. లేవని గుర్తించడం చిన్నవాడనయి పోవడం, కింద్ర దబ్బున పడడం నా ప్రేమ జీవి తం కూలిపోవడం.

—నిజానికి నాకేం తక్కువ? ఎందుకో ఎన్ని యుగాలు గడిచినా మగాడిలో నిర్లక్ష్యాన్నే ప్రేమిస్తానంటుంది ఆడది. ఇక క్షణం కూడా యిక్కడ వుండాలనిపించడంలేదు. దూరంగా పోయి వొంటరి తనంలో తారని చూసుకుంటూ బ్రతకాలని వుంది. మధ్యాహ్నం మెయిలులో వెళ్ళి పోతాను.

డైరీ చదివిన తారామతి చలించిపోయింది స్త్రీలో ఆర్ద్రతకి మల్లే మగాడిలో దైన్యత కూడా మనస్సుని కదుపుతుంది. ఆమె అలాగే నిలబడి పోయింది.

◆ ◆ ◆

చాలా రోజులు గడిచాయి. చాలా విషయాలు సంఘటనలు పాతబడిపోయాయి. ఆ రోజు బెజవాడ ప్లాట్‌ఫారం ఎందుకో వెలితిగావుంది. రైలుకోసం ఎదురు చూస్తున్న తారామతి అనుభవాల పుట్టలాగా వుంది. పక్కనభర్త పేపరు చదువుకుంటున్నాడు నుదుటిమీద గీతలు స్ఫుటంగా కనిపిస్తున్నాయి. సంసారానికి సాక్ష్యాల్లా మిగిలిన ఇద్దరు పిల్లలూ, బెంచీమీద ఆడుకుంటున్నారు. తారామతి దిక్కులు చూస్తోంది. తనిప్పుడు యాంత్రిక జీవితానికి అల వాటు పడిపోయింది. బ్రతుకులో అనుభూతులేవీ యిప్పుడు మనస్సు దరికి చేరట్లేదు.

మార్చినెల జ్యోతి

ఆరుద్ర బాతాఖానీ

లోగడ నేను 'ఆనింద వా వారపత్రికలో పన్‌చేస్తూ ఈ శీర్షిక నడిపేవాడిని. సంపాతకుని అనుమతి పాటక మహాశయులకు అచ్చుతప్పుల విందు చేసే వాడిని. యథాసక్తితో అదే దులో కొనసాదించుతాను.

'ఆకాశవాణి నిలయ ద్వాంసుడు' అని ప్రచురించడానికి బదులు 'రాకా వాణి నిలయ విద్వాంసుడు' ప్రకటించినందుకు వారు కోపించినందువలన మేమ ఆ ముద్రారాక్షసమును సవరి చినాము. ఈసారి 'ఆకాశవాణి విలయ విద్వాంసుడు' అని బాతాఖానీ అయినది. రు మరలా నొచ్చుకున్నారు. మూడవసారి మరలా సవరించినాము. 'ఆకాశవాణి లయ విధ్వంసుడు' అని అచ్చు తప్పినది. ఇందుకు మా సానిబూతులు సమర్పిం ాము—

క్రొత్తవాటితోబాటు కొ పాత బాతాఖానీలు మనవి చేసుకొంటాము. అన మీకు నివేదిస్తామని కాదు. ' నవిగా' సొంతము చేసుకుంటామని కవిహృదయము, పొరపాటు, కరిహృదయము.

దిన పచ్చికలో సంపా కీరము.
సత్యం శవం సుంద ం.
మహాభారము : అర పర్వతము.
సత్యంవధ : ధర్మం చెర.
శుక శప్తతి వంటిదే ంస వింశతి.
ఎంతవారలైనా కొం దాసులే.
పాశక మహాశనులా !
ఇంతే సంగతులు, త్తగించవలెను.

జోకు

ఫ్లూక్ లీడరు.

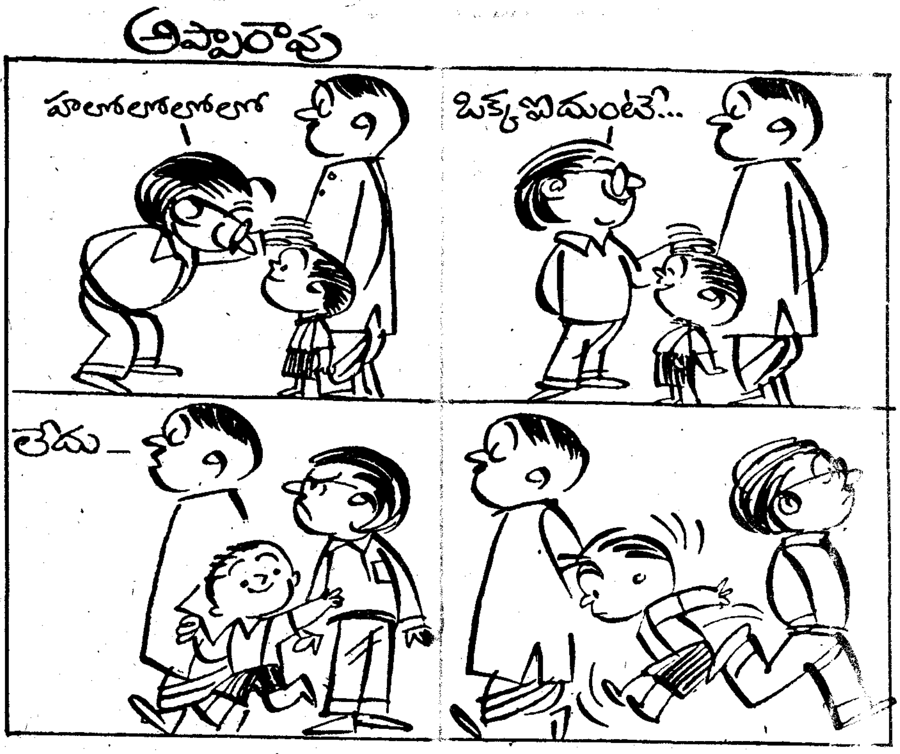

ఉన్నట్టుండి ఆమె చూపులు ఒక్కక్షణం వెయిటింగ్‌రూమ్ గుమ్మంలో నిలబడి సిగరెట్ కాలుస్తూన్న వ్యక్తిమీద నిలిచాయి. అవును—అతనే!

బాలరాజు కళ్ళు మునుపటికంటె చురుగ్గా చూస్తున్నాయి. పెదాలు ఎంత బాగుంటాయి. సిగరెట్లు కాల్చినా ఎంచేతనో వాడిపోలేదు. ఇంకా నవ్వుతున్నాయి. ముఖంలో లేతదనం చెరిగి పట్టుదల సిద్ధమౌతోంది. పదహారేళ్ళవాడిలా కనిపించిన బాలరాజు ఎంతగా ఎదిగిపోయాడు, ఇప్పుడు పాతికేళ్ళుంటాయి. నిండుగా, ఠీవిగా, స్ఫుటంగా—గొప్ప ప్రేమకి సిద్ధపడుతునట్టు,—బాలరాజు బావున్నాడు. ఆ రోజు ఎందుకలా వెళ్ళిపోయాడు! మళ్ళీ ఆ రోజులు స్మృతిలోకి వస్తున్నాయి. గతం మనస్సుని కదిపి బాధాస్థిరత్వాన్ని జ్ఞాపకం చేస్తోంది. అప్పుడు తను ఎంత సుఖంగా వుండేది! బాలరాజు సరసన మాటల్లో మళ్ళీ యిన్నాళ్ళకి సుఖం గురించి ఆలోచన ; నవ్వొస్తోంది. అప్పట్లో బాలరాజుని మన్నించి పెళ్ళి చేసుకొనివుంటే ఎలా వుండేదో! ఛా ; ఈ ఆలోచన కూడదు. తనకి పెళ్ళయిపోయింది. తన గతం చీకటిలో మిగిలిపోయింది. అతని జీవితంతో తనకేం సంబంధం? అయినా ఎందుకో మనస్సు సమాధాన పడటంలేదు.

సిగరెట్టు పారేశాడు.

ఎటో చూస్తున్నాడు. ఆ చూపులు ప్రపంచాన్నంతా క్షమించగలవు. ఒకప్పుడు అవే చూపులు తన క్షమకోసం ప్రాకులాడాయి. అప్పట్లో తనకి క్షమించడం చేతకాలేదు. ఇప్పుడు చేతనయ్యా తను క్షమించలేదు. జీవితంలో తప్పటడుగు వేశానేమోననిపిస్తోంది. ఇప్పుడు బాలరాజు ప్రతిపని చూస్తుంటే మనస్సులో బాధ వరదై ప్రవహిస్తోంది. దాటిపోయిన రైలులాగ తన జీవితం ముందుకు లంఘించింది, ఇన్నేళ్ళ జీవితంలో నిజంగా, తన మనస్సుకి దగ్గరపడ్డ వ్యక్తి ఇంకెవ్వరున్నారు. ఒక్క బాలరాజు తప్ప. ఆరోజు బాధపడి వెళ్ళిపోయిన బాలరాజు యింకా బాధ పడుతూనే ఉన్నాడా? ఇంకా తన్ను గురించి ఆలోచిస్తున్నాడా? అంతమంచి అందాన్ని తన ఆలోచనల్లో వృధా చేస్తున్నాడా? చేయకూడదు. అలా చేస్తే తను సహించలేదు. అలాచేస్తే తను సహించలేదు. భరించలేను. అతనికి పెళ్ళయివుంటే బాగుణ్ను. తన మనస్సుకి ఊరట. అడిగేదా? అవును. మాట్లాడాలనిపిస్తోంది. ఇంకా అక్కడే నిలబడి వున్నాడు.

ఆమె వడివడిగా నడిచి అతన్ని సమీపించింది. "రాజూ!"

ఆ పిలుపు ఐదేళ్ళ పాతది. అయిదేళ్ళక్రితం ఆప్యాయతకంటె ఆప్యాయంగా వుంది. అతను చూశాడు. విస్మితుడయ్యాడు.

"తారా!"

ఆమె వణికింది. ఎంతచక్కగా పిలిచాడు. మాటలో, భావంలో కొత్త నిండుదనం. కౌగిలించుకోవాలనిపిస్తోంది. నుదుటిమీదపడే జుట్టు తొలగించి నుదురు చూడాలనిపిస్తోంది. ముచ్చటగా చిన్న నుదురు.

"పెళ్ళి చేసుకున్నావా?" అదే తన మొదటి ప్రశ్న.

"లేదు, ఆ రోజునుంచి అలాగే వుండిపోయాను. నీ గురించే ఆలోచన. అప్పుడప్పుడు పిచ్చివాణ్ణయ్యానేమోనని అనుమానం. అయినా బ్రతుకులో నిలబడగలిగాను. ఇప్పుడు నాకు బాగా లొంగిపోయింది బ్రతుకు. దేవుడు నా మనస్సు పాడుచేశాడనుకుంటాను ఎప్పుడూ, అలా అనుకుంటూనే ప్రతిక్షణం నీగురించి ఆలోచించాను. కాని నువ్వు దక్కలేదు. మరొకర్ని పెళ్ళిచేసుకున్నావు. ఇల్లాలివైపోయావు. దూరమైపోయావు."

"మమ్మల్ని చూశావా యిప్పుడు?"

"అవును. అరగంటక్రితం నిన్నూ, ఆయన్నూ, పిల్లల్నీకూడా చూశాను. ఇప్పుడు నిజంగా నాకంటె పెద్దదానివిలా కనబడుతున్నావ్. ఖులాసాగా వున్నావా?"

"ఏం ఖులాసా? అంతా యాంత్రికంగా వుంది. అప్పుడు నువ్వు వెళ్ళిపోయిన కొద్దిరోజుల్లోనే పెళ్ళయింది. అప్పట్నుంచీ సుఖమంటే ఏమిటో మరచిపోయాను."

"అవును, వివాహంవల్ల మగాడు స్వేచ్ఛనీ, ఆడది సుఖాన్నీ నష్టపోతారు."

"చాలా పెద్ద మాటలు మాట్లాడుతున్నావు. పెరిగిపోయావు."

"పోనీలే - యిప్పుడు చిన్న వాణ్నినే బాధలేదు. ఇన్నాళ్ళకయినా నా పెద్దతనాన్ని గుర్తించావ్ కాని చాల ఆలస్యంగా గుర్తించావనే నాబాధ.

"అవన్నీ పాతరోజులు, దయచేసి మరచిపోదామనుకున్నా, అవి నన్ను మరచిపోవట్లేదు. అందుకే నా ఆలోచనలు పెరగకుండా అలాగే వుండిపోయాయి. చివరికి పెరిగిందిమనస్సూ, నేనూ. అంతే"

తారామతికి మనస్సు వికలమై పోయింది. మంచుశిఖరం కూలి మీదపడినట్లయింది. బాలరాజు తనమూలంగానే పెళ్ళిచేసుకోకుండా వుండిపోయాడు. అతని వొంటరితనానికి తనే కారణమా! తనేఅయితే ఎంత పొరపాటు చేసింది. అతని బ్రతుకుని ఎంతగా పాడుచేసింది. ఎందుకలా చేసింది? అతనిలో అసమగ్రత ఏం కనిపించిందని? ఉరుముల నడుమ, మెరుపులనడుమా నిలబడి మేఘాలనుండిపడే నీటికోసమే ఎన్ని యుగాలైనా ఆశతో ఎదురు చూస్తుంది. కాని మరోనీటిని కోరదుట చాతకపక్షి. చూడగా బాలరాజూ అంతేననిపిస్తూంది.

ఏమిటో మాట్లాడుతున్నాడు. ఫెరన్ మొక్క అలాగేవుందా? బాబాయి బావున్నారా? తనకేమీ వినిపించడంలేదు. పిచ్చిబాలరాజు అనుకోబోయింది. ఇంతలో రైలు వేగాన్ని చంపుకుంటూ స్టేషన్లోకి వచ్చేసింది.

◆ ◆ ◆

డైరీ పట్టుకొని అలాగే నిలబడిపోయిన తారామతి కొన్ని క్షణాలపాటు ఈ విధంగా కలగంది.

తర్వాత - అమ్మో ! యిది నిజమైతే య కేమన్నా వుందా ? ఇక ఆలస్యం చెయ్యకూడదు. రాజుని వదిలి తను దూరంగా వుండలేదు. ్నా లి. త్వరగా స్టేషన్‌కివెళ్ళి బాలరాజుని ఆపాలి నుకుని కంగారుగా తొ్రటుపాటుతో మేడదిగి రెక్కి స్టేషన్‌కి బయలుదేరింది. మధ్యలో ందుకో దుఃఖం వచ్చింది. దారిపొడుగునా అనే ఆలోచ నలు విచిత్రంగా ఆమెలో చెలరేగాయి.

తారామతి తడబడుతూ స్టేషన్లోకి అడుగు పెట్టేసరికి, రైలు ప్లాట్‌ఫారం వదిలింది. ప్రయ త్నానికి లొంగని అసంకల్పిత లక్ష్యంలా.

గుండె పగిలింది. హతాశయై నక్కి తిరిగింది.

చేతిలో సూట్‌కేసుతో బాలరాజు గంగా వస్తున్నాడు. తన్ను చూసి తడబడ్డాడు ఆమె అడిగింది తేరుకుని. "నువ్వు వెళ్ళిపో రావను కున్నాను."

"వెళ్ళిపోయేవాణ్నే. కాని రిజర్వేషన్ లేద న్నారు. సాయంత్రం తప్పక వెళ్ళిపోతాను" అతను తిరిగాడు.

"రాజూ!"

"ఎందుకు ?" అటువైపుతిరిగి ముక్తసరిగా తలవంచుకునే అడిగాడు. ఆమె అతని భుజంమీద చెయ్యివేసింది. "ఇంటికి పోదాంరాజూ !" ఆ పిలుపులో లాలింపు, వేడికోలు, అతని మనస్సు కోరిన ఉత్కర్ష ధ్వనించాయి.

"ఎందుకు ? అక్కడ నాకింకా ఏం మిగి లిందని ?"

"నేను."

అతను తలతిప్పి విచిత్రంగా చూశాడు. అతని నరాల కదలికలో ఆకస్మిక చైతన్యం ప్రవేశించింది.

"రాజూ ! నిన్ను.......... నిజం!" ఆమె తడి పెదాలు చిత్రంగా కదిలాయి.

"తారా !" ఆమెకు భయంవేసింది- స్టేష నులో కౌగలించుకుంటాడేమోనని. అతను మొద ట్నుంచీ అంతే. కంగారు మనిషి. ఏ భావాన్నీ దాచుకోలేదు.

తారామతి ముందుకు కదిలింది. బాలరాజు ఆమెను అనుసరిస్తూ-తల్చుకుంటే పురుషుడి కంటే స్త్రీయే సెంటిమెంట్లని తెంపుకోగలదు. తనకు కావలసిన విధంగా మలుచుకోగలదు- అని నిర్ధా రించుకున్నాడు.

బాలరాజుకి యిప్పుడు దలిరహస్యం తెలిసి పోయింది.

With Best Compliments From:

STOREWELL WAREHOUSING CO.
BOMBAY

భాగ్యలక్ష్మి లారీ సప్లయర్స్
ట్రాన్స్‌పోర్ట్ కాంట్రాక్టర్ & కమీషన్ ఏజంట్స్
సాటిలేని భద్రత, మిత వ్యయం మా ప్రత్యేకత
చిరుమామిళ్ళ నాగభూషణం
H.No:19-71/2, టి. నాగర్ కొత్తపేట x రోడ్
విజయవాడ హైవే
హైదరాబాదు - 500 035